

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2010, č. j. 3003/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2013, č. j. 5 A 200/2012 – 103, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu proti shora označenému rozhodnutí České advokátní komory a domáhal se jeho zrušení. Tímto rozhodnutím byl žalobci určen advokát k poskytnutí právní služby podle § 18 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Žalobce při podání žaloby nezaplatil soudní poplatek za žalobu, a když k tomu byl vyzván, požádal o osvobození od soudních poplatků; to mu však nebylo přiznáno (usnesením městského soudu ze dne 18. 12. 2012 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013 č. j. 2 As 28/2013-11).

[2] Městský soud nato opětovně vyzval žalobce k úhradě soudního poplatku za žalobu ve výši 2000 Kč ve lhůtě sedmi dnů usnesením ze dne 19. 3. 2013. Zásilka obsahující usnesení byla žalobci doručena dne 22. 3. 2013. E-mailovým podáním ze dne 28. 3. 2013 požádal žalobce o prodloužení lhůty k zaplacení poplatku „o několik měsíců“. Poukázal na své příjmové a majetkové poměry; uvedl, že je nucen „obrátit se s žádostí o finanční pomoc na příslušný orgán ČR (ÚP)“, přičemž k vyřízení této žádosti je nezbytná delší doba než sedm dní. Městský soud této žádosti nevyhověl usnesením ze dne 4. 4. 2013; zároveň vyslovil, že lhůta k zaplacení soudního poplatku končí třetím dne ode dne právní moci tohoto usnesení. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 15. 4. 2013; žalobce však soudní poplatek nezaplatil. Městský soud proto řízení zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních

poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Proti usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jíž se domáhá jeho zrušení. V ní způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu městského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu městského soudu. Z celkem dvaceti kasačních námitek, lze-li je tak označit, lze identifikovat – kromě obecného nesouhlasu se zastavením řízení – námitku příliš krátké lhůty pro zaplacení soudního poplatku (lhůta by měla být „náramně dlouhá“, jinde „soudná“ či „přiměřená“).

[4] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012-11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[5] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 21. 5. 2013 celkem 756 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[6] Stěžovatel vytkl městskému soudu především nesprávný postup v řízení, neuvedl však námitky, kterými by se snažil vyvrátit rozhodný závěr městského soudu, že řízení muselo být pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno. Nejvyšší správní soud poznamenává, že žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku byla městským soudem zamítnuta a toto rozhodnutí bylo potvrzeno výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Logickým důsledkem pak byl požadavek, aby byl soudní poplatek zaplacen. Lhůty k zaplacení od doručení příslušných výzev – sedm dnů, resp. po zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty, tři dny – nejsou nikterak přemrštěné a nepřiměřené. Ostatně od zahájení řízení do zastavení řízení uběhlo několik měsíců, v nichž – včetně dne, kdy bylo stěžovateli napadené usnesení doručeno – mohl stěžovatel soudní poplatek zaplatit a dosáhnout projednání své žaloby.

[7] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky prima facie nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti

a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. 10. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[8] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[9] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nespočetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010 č. j. 4 As 38/2010-43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr prošel testem ústavnosti u Ústavního soudu a obstál (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. června 2013

JUDr. Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu